

ЧАЙКИ

Отъ морските мъгли
иданата бѣли птици, —
на бързанѣ възли
далечинитѣ сестрици.

Родени призори,
идълматни отъ слънце, —
гѣхъ нѣкой не дари
трази, ни жито зрънце.

На гребени — възли
жияватъ тѣ безгрижно.
Изчезавагъ изъ мъгли,
далече, непостижно...

Стефанъ Станевъ

Тѣ весело шуметь
и гуркатъ се въ морето,
крилата си погнетъ
и литавагъ къмъ небето.

Благословилъ е Богъ
на чайнитѣ скабета.
Затуй съ възшебенъ рогъ
приличавагъ ги морета.

ЮНАШКА СРЕЩА

Тръзнали сѣ изъ полетата
отъ кошарата козлетата,
да се налудувагъ мънично
и да си попѣвагъ тъничко.
Дветѣ: вирнали олашкитѣ,
запрестояваха юнашката.
Но нѣли сѣ пакостаниччи,
малко луди, малко сванчки:
на широко край горичката
тичава и се боричкала.
Като дѣлгали изъ шумата
тежъ единичното продумало:
„Както сие юнаш длетчкитѣ,
да канѣнѣмъ нейда мѣчката,
ше я силчѣмъ за олашката,
(тѣ да си рева юнашката)
ше я трънѣмъ на моравата,
да я напердѣшимъ здравата.“

Но не знаа какъ се случило,
зайчето за туй научило.
Позасувило мустачето
и нависнало юначето:

да се пошегува весело...
И отъ радостъ се унесло.

Срещнали се изъ полетата
Заю-баю и козлетата.
— Що е тава беда — голѣмата,
— мислятъ скокловимъ и даватъ
и се спиретъ разтрелерани.
Заю-баю: лотъ, наперѣнъ,
къмъ поца вѣжди ги поглежда
и юнашки се навежда.
Срещино било изъ полетата,
идѣвали рога козлетата.
Гръбъ обрънали юнашитѣ:
презъ тревата и трънѣнитѣ,
каго анхаръ се понесли...
И додего нигонъ, нигнали
въгъ кошарата ористичнали.

А пъкъ зайчето, юначето,
макрянло си калѣчето
и съсъ брънбара отъ янаста
сарно се пошѣбли даватъ.

Иванъ Василевъ

ГУРБЕТЧИЯ

(Изъ Димитъръ Добреви)

Вѣ ранната зарана
прилка конче врѣно
пѣтъ далеченъ бие
скръбенъ гурбетчия.

Кой ще го жалѣрие,
кой ще го дригѣрие,
кой ще ну погѣви
клеткитѣ заслани?

Прѣко низъ балкана
прилка конче врѣно:
пѣтъ далеченъ бие
скръбенъ гурбетчия.

Иванъ Василевъ

Тамъ задъ планината
въ слънчева позлата:
плече мъничливо
башината нива.

Плече и го чака
съсъ дѣснична ава,
зрънце да пошѣе
и да си пошѣе
въ топлата привечеръ
кротко и сърдечно.